

လမ်းဆုံ

ချည်နှောင်ခဲ့သောခြေရာ

အခန်း (၁)

ဆရာဝန်ကြီးက လူနာဒေါ်ဖြူသဲရဲ့ ခင်ပွန်းနှင့်သမီးကို သူ့ဆေးခန်း ချိန်မှာ ဆင်းတွေ့ဖို့မှာထားသည်ဆိုတာ ဆရာမထံမှသိရတဲ့အခါ ဖေဖေ က ဆရာဝန်ကြီးနှင့်တွေ့ဖို့ အခန်းထဲမှထွက်သည်။

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးတစ်ရုံဖြစ်ကာ အပေါ်ထပ်ခုနစ်ထပ်မြောက်မှာ မေမေ ဆေးရုံတက်နေရတာ လေးရက်ရှိပါပြီ။ မေမေ့ကို ကြည့်ရှုကုသ ပေးနေသော ဆရာဝန်ကြီးက ဤဆေးရုံကြီးမှာပဲ အောက်ထပ်၌ ရက်ခြားထိုင်ပါသည်။ ဆေးရုံစတင်ရကတည်းက မေမေ့ကို တစ်ကိုယ် လုံး ဟိုဖောက်သည်ဖောက် အမျိုးစုံစစ်ဆေးကာ ခေါင်းမှခြေဖျားထိ ရိုက်လို့ရတာ အကုန်ရိုက်သလားထင်ရအောင် အမျိုးအမည်ပေါင်းများစွာ ရိုက်ကူးစစ်ဆေးခဲ့ရသည်။

မေမေ့ရဲ့ အားမရစရာအသွင်ကို စိတ်လည်းပူ၊ စိတ်လည်းဆင်းရဲကာ မေမေ ဘာဖြစ်သလဲ ရေရေရာရာ မသိရသေးတာမို့ ဆရာဝန်ကြီးက ခေါ်တယ်ဆိုသည့်အခါ ဖေဖေနောက်မှ "အဆွေး"လည်း ကပ်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေက အခန်းအပြင်မှာ လေးငါးလှမ်း လှမ်းပြီးမှ အဆွေးပါလာ တာ သတိပြုမိကာ လှည့်ကြည့် ခြေလှမ်းရပ်ရင်း . . .

“ အဆွေး . . သမီးမလိုက်ခဲ့နဲ့တော့လေ၊ မေမေ့နား နေခဲ့၊ ဖေဖေ သွားလိုက်မယ် ”

“ ဟင့်အင်း ဖေဖေ . . အဆွေးလည်း လိုက်ချင်တယ်၊ အဆွေးလည်း သိချင်တယ် ”

“ ဖေဖေ ပြန်ပြောပြမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ နေခဲ့ပါ ”

“ ဟင့်အင်း . . အဆွေး ဖေဖေနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်သိချင်တယ်။ မေမေ နားမှာ ဒေါ်အေးမြကြီးကော ဆရာမရော ကျန်ခဲ့တာပဲ ဖေဖေရယ် ”

အဆွေးရဲ့ မျက်လုံးနက်တောက်တောက်ကလေးတို့က ထက် ထက်သန်သန်နှင့် ခေါင်းမာမာ ဇွတ်တရွတ်ကလေး လိုက်ကိုလိုက်တော့ မည့် သဏ္ဍာန်ကိုမြင်ရ၍ ဦးမိုးညိုက ဆက်လက်တားမြစ်မနေတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ “ ကဲ . . လာ . . လာ . . ” ဟု သဘောတူလိုက်ရလျက် အဆွေးရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ လှေကားမှပဲ အတူဆင်းလာကြပါသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ခံစားပူလောင်နေရသည်ဖြစ်၍ သမီးကလေး အဖို့ ဘယ်လောက်ပူပန် ဗလောင်ဆန်နေမလဲ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ ဆိုးရွားပြင်းထန်မည့် ရောဂါအဆောက်အဦတစ်ခုခုပဲဟု ကြိုတင် မျှော်မှန်းထားပြီဖြစ်၍ သမီးကို ရုတ်တရက်ကြီး မကြားသိစေလိုတာပါ။ တကယ်တမ်း တွေးလိုက်တော့လည်း တကယ်ပဲဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်နေဦး၊ တစ်နေ့မသိ တစ်နေ့သိရမည့်သတင်းပေပဲမို့ သမီးကို ထိန်ချိန်မနေလို တော့ပါ။

သမီးဟာလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကာ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ထဲ ဝင် စပြုနေပြီဖြစ်ပြီး ကျောင်းပညာရေးအရလည်း ဘွဲ့တစ်ခုရထားပြီဖြစ် နေကာ ဘဝရဲ့အဖော်အဖြစ် ချစ်သူတစ်ယောက်တောင်မှ ရည်ရွယ် ပိုင်ဆိုင်ထားပြီးသူ ဖြစ်နေပြီပဲ။ အိမ်ကိုလည်း ဖွင့်ပြောထားကြပြီးသား။ ဒီတစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းပင် လက်ထပ်ဖြစ်ကြဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာမို့ အရွယ်ရောက်သူတစ်ယောက်အဖြစ် နေရာပေးရပါပေမည်။

သမီးရဲ့မေမေ ဒေါ်ဖြူသဲ တရှောင်ရှောင်နှင့် ဟိုဟာလေးဖြစ်လိုက်၊ ဒီ ဟာလေးဖြစ်လိုက်၊ မကျန်းမာ နေမကောင်းဘဲ ချူချာနေတာတော့ သုံး၊ လေးလတောင်ရှိနေပါပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ့ဝေဒနာကို အပရိကလိုသာ သဘောထားတာမို့ သားအဖနှစ်ယောက်မှာလည်း ပေါ့ပေါ့ဆဆနှင့်ပဲ စိုးရိမ်တကြီး အရေးတယူမပြုခဲ့မိပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မစားနိုင်မသောက်နိုင် ပိန်ချုံးပေါင်ချိန်ကျလာကာ ဝမ်းဗိုက်ထဲက နာနာကျင်ကျင် ခံစားလာရတော့မှပဲ သမီးအမေက မတတ်သာတော့၍ ဖွင့်ပြောလာတာ။ သူတစ်ပါးကို ဒုက္ခမရှာချင်ဘဲ အောင့်အည်းမျိုသိပ်တတ်ခြင်းက ဖြူသဲရဲ့စရိုက်ပါပဲ။

ဆရာဝန်ကြီးအခန်းပြင်က ဆရာမလေးကို ဒေါ်ဖြူသဲရဲ့လူနာရှင် တွေမှန်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ဆရာဝန်ကြီးက မှာထားသည်ဖြစ်၍ လူနာတစ်ဦးထွက်ချိန်မှာ အခန်းထဲဝင်ခွင့်ရကြပါသည်။

“ လာဗျာ . . ထိုင်ကြပါ . . သမီးလည်းပါတယ် . . ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး . . သမီးက သူ့အမေရောဂါ သူလည်း သေချာ သိချင်တယ်ဆိုလို့ပါ ”

“ အေးဗျာ . . ထိုင်ကြပါ ”

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံနှစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဆရာဝန်ကြီးပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေကြပါသည်။

“ ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ ”

“ ပြောပါဆရာ . . ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါခင်ဗျာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်ဖြူသဲကို စမ်းသပ်စရာ စစ်ဆေးစရာ ရှိတာတွေအားလုံး စမ်းသပ်စစ်ဆေးလိုက်တဲ့အခါ ဘာကိုသွားတွေ့နေ

သလဲဆိုတော့ . . . ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ရှေ့မှ စာရွက်လွတ်တွင် ရင်ခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် ဆွဲခြစ်လိုက်ကာ အဆုတ်၊ နှလုံး၊ အသည်းတို့ကို သူ့နေရာနှင့်သူ ပုံကြမ်းလေးတွေ ရေးဆွဲလိုက်ပါသည်။ အဆုတ်နေရာ၌ မည်းမည်းကွက်တစ်ခု ခြစ်ပစ်လိုက်ပြီး ထိုမှ မြားတစ်စင်းကို ဂျိခနဲ ဆွဲလိုက်ကာ မြားဦးက အသည်းသို့ ထိုးစိုက်ထိတန့်လေသည်။

“ ရောဂါက အသည်းမှာ သွားတွေ့ရတယ်။ အသည်းမှာ သွားတွေ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် မူလ စတဲ့ဇစ်မြစ်က အဲဒီမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီ အဆုတ်က လာတယ်။ ခုဟာက ဒုတိယအဆင့် ရောဂါအဆောက်အအုံပြန့်ပွားပြီး တွယ်လာတာပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး ”

“ အေးဗျာ . . . တချို့ကွေ့စွဲတွေမှာ ရောဂါဝေဒနာလက္ခဏာက စောစောစီးစီးမပြပဲ မြှဲပြီး ကျိတ်အောင်းနေတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတစ်ရက်က စကဲန်ရိုက်တယ်ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဒီအဆုတ်၊ အသည်းတို့ကို ဟောဒီလို တစ်လွှာဆီ ဖြတ်ရိုက်သွားတာမျိုးကိုဗျ။ တွေ့ရတဲ့ လက္ခဏာက ရောဂါအဆောက်အအုံဖြစ်နေတာ လေးငါးခြောက်လဆို သလို ရှိနေပြီ။ လူနာကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမပြုမိတာ ဖြစ်မယ်။ ခုဟာက ပြောရမယ်ဆိုရင် တော်တော်ကြီး နောက်ကျတဲ့အချိန်ပိုင်းမှာမှ ကျွန်တော်တို့တွေ သိရတယ်။

အဆွေးသည် တံတွေးကို အာခေါင်ခြောက်ခြောက်ထဲ နင့်ခနဲ တစ်ချက်မျိုးချလိုက်မိကာ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာပါသည်။ လက်ချောင်းအေးစက်စက်တို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားတိုင်း ပြုမူနေကျအတိုင်း တရွတ်ရွတ်

ချိုးစပြုလာ၍ ဖေဖေက အဆွေးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်ပါသည်။

“ ခုအတိုင်းက အဆုတ်ကနေ အသည်းကို Spread ဖြစ်လာပြီးတဲ့ အပြင် အသည်းမှာပင်လျှင် အချိန်မီကုသနိုင်ဖို့နောက်ကျတဲ့ Stage ကို ရောက်နေပြီ ”

“ ဆရာ . . ဖြူသဲက ကင်ဆာများလား ခင်ဗျာ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဦးမိုးညို၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ ”

“ ဖေဖေ ”

အဆွေးကလွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖေဖေလက်မောင်း အင်္ကျီစကိုလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ခြေမလှိုက်မိပါသည်။

“ သမီး . . . ”

“ ဖေဖေ . . မေမေ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေတယ်ပေါ့နော် ”

တုန်ယင်ပေါက်ကွဲသော အဆွေးရဲ့မေးခွန်းကို ဦးမိုးညိုက မဖြေနိုင်ဘဲ သမီးရဲ့ဦးခေါင်းကို သူ့ပခုံးစွန်းသို့ ဖက်ပိုက်ထိကပ်လိုက်ရင်း သူကိုယ်တိုင် ဆို့နှင့်တုန်လှုပ်စွာ . . .

“ ဒါဖြင့် ဖြူသဲက ဆရာကြီးတို့ကြိုးစားလို့မနိုင်တော့ဘူးပေါ့နော် ”

“ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်းပဲ ကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတတော့ ရှိမှာပါ ”

“ ဖေဖေ . . မေမေ . . မေမေက ဒါဖြင့် သေသွားတော့မှာပေါ့နော်၊ မေမေ့ကို ကုလို့မရတော့ဘူးပေါ့နော်၊ ဖေဖေ . . ပြောပါဦး၊ ဟုတ်ရဲ့လား ”

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကာ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသော အဆွေးကို ဦးမိုးညိုက မချိတင်ကဲ ငဲ့ကြည့်ရင်း . . .

“ ဆရာကြီး . . ဖြူသဲကို ဘယ်လောက်ထိကျွန်တော်တို့ အသက်ရှည်ရှည် ဆွဲဆန့်ထားလို့ ရနိုင်ဦးမလဲခင်ဗျာ ”

“ အတိအကျကြီး ခန့်မှန်းဖို့တော့ ခက်တယ်ဗျာ။ တချို့လည်း သိပ်မနေလိုက်ရဘဲ တချို့ကျတော့လည်း လေးငါးခြောက်လ ဆိုသလို နေရပါသေးတယ် ”

“ အို . . ဖေဖေ . . ”

အဆွေးသည် ဖေဖေလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် သဲကြီးမဲကြီး ငိုချလိုက်မိပါသည်။ သိပ်မနေလိုက်ရဦးမည့်သူ ဆိုလျှင်တောင်မှ လေးငါးခြောက်လထက် မပိုသောသဘောပေါ့။

“ ဆရာကြီး . . ဆရာကြီးရယ် . . မေမေ့ကို ဒီထက်အကြာကြီးနေရအောင် လုပ်ပေးလို့မရနိုင်တော့ဘူးလား ဟင်၊ ကယ်ပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ”

ဆရာဝန်ကြီးသည် စားပွဲပေါ် တံတောင်ထောက်၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပူးဆုပ်ကာ မေးစေ့ တင်ထားလျက် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံလီဆည်၍လည်း မျှော်လင့်ချက် မပေးလို၊ အမှန်ကိုပြောရမှာလည်း ထပ်ပြောမထွက် မပြောရက်တော့၍ စိတ်ဆင်းဆင်းရဲရဲ မသက်မသာနှင့်ပင် သားအဖနှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုးတွေလည်း ဆရာဝန်သက်တမ်းတစ်လျှောက် ကြုံဖူးခဲ့လှပြီဖြစ်၍ အဆန်းတကျယ်မဟုတ်တော့သည့်တိုင်အောင် ဤစကားမျိုး လူနာရှင်ကို ဖွင့်ဟအသိပေးခြင်း၏ စိတ်ကျဉ်းကျပ် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ရိုးမသွားသေးပါ။

“ သမီး . . သမီးလေး၊ အဆွေးရယ်၊ တိတ်ပါသမီးရယ်။ သမီးဒီလို ဖြေမဆည်နိုင်ရင် မေမေ ရိပ်မိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သမီးရယ် ”

“ ဖေဖေ . . မေမေ သနားပါတယ် ဖေဖေရဲ့. . မေမေ့ကို အဆွေးမခွဲ နိုင်ပါဘူး . . အီးဟီး ”

အဆွေးကား ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေဆဲတည်း။

ဦးမိုးညိုရင်ထဲ၌လည်း ဆွေးနှင့်၍ နေပေသည်။ ဖြူသဲဟာ သူ အင်မတန် ချစ်ခင်စုံမက်လှသော မိန်းမ။ သူ အင်မတန်ချစ်တဲ့ မိန်းမ။ အသက်လေးဆယ်ပဲရှိသေးသည့် ဖြူသဲအတွက် သက်တမ်းစေ့သာ နေခွင့်ရလျှင် ဘဝအတွက် အချိန်တွေ အများကြီးကျန်သေးတာပါ။ စောလိုက်တာ . . ။ ခွဲခွာသွားဖို့အတွက် အချိန်စောလွန်းလိုက်တာ။

ယူကျုံးမရ ရင်ထဲနှင့်ကာ အဆွေးဦးခေါင်းထက်မှ ဆံပင်လေးတွေကို သပ်ကာသပ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်လည်လာခြင်းကို အတင်းပဲ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်သိမ်းရလျက် တံတွေးမျိုချရဖန်များ၍ လည်ချောင်းမှ ဇလုပ်ဟာလည်း တက်ချည်ဆင်းချည် လှုပ်ရှားကာ နာကျင်ဆို့ကျပ်၍ နေတော့သည်။

“ ကဲ . . ကဲ . . တိတ်ပါသမီးရယ်။ ဒီကြားထဲ သမီးမေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပေါ့။ ဝေဒနာအနေနဲ့လည်း ခံစားရအသက်သာဆုံး ဖြစ်အောင် အန်ကယ်တို့က ကြိုးစားကြမှာပေါ့ ”

“ မေမေ့ကို မခွဲနိုင်သေးဘူး . . မခွဲနိုင်သေးပါဘူး ”

“ ကဲ . . ကဲ . . သမီး . . စိတ်ထိန်းပါ သမီးရယ်။ ဆရာကြီးလည်း အားနာစရာ၊ နောက်မှာလည်း ဆရာကြီးကို ပြမယ့်လူနာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် . . ဖေဖေတို့ သွားကြစို့ ”

“ ဆရာကြီး . . မေမေ့ကို ဒီထက်ကြာကြာနေရအောင် လုပ်ပေးပါ ဆရာကြီးရဲ့ ”

“ တတ်နိုင်သမျှ အန်ကယ်တို့ကြိုးစားမှာပေါ့ကွယ် ”

ဦးမိုးညိုက အဆွေးကို ဖေးမကာ ထရပ်စေပြီး အတင်းပဲ ပခုံးမှ ဖက် ပွေ့ဆွဲခေါ်ရင်း . . .

“ ဆရာကြီး . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တတ်နိုင်သလောက်တော့ . . ”

“ စိတ်ချပါ ဦးမိုးညို . . ကျွန်တော် နေ့စဉ်လည်း လာကြည့်ပါ့မယ် ”

“ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ ”

“ ကောင်းပါပြီ ”

ဦးမိုးညိုက အဆွေးကို ဒရွတ်ဆွဲမတတ်ပင် ပခုံးမှဖက်၍ အခန်းပြင် ဆွဲထွက်ခဲ့ရကာ အခန်းပြင်အရောက်မှာတော့ အဆွေးက ခူးမတ်၍ မရပ်နိုင်သလို နီးစပ်ရာလူနာထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ခုံနောက်မှ ကြွေပြားနံရံကို ခေါင်းမှီရင်း ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ တဟင့်ဟင့် ရှိုက်ငိုခြင်းမှ မရပ်တန့်နိုင်ရှာ။

“ ခက်တော့တာပဲ သမီးလေးရယ်။ ဒီပုံနဲ့ မေမေ့ဆီ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်သွားမလဲကွယ် ”

“ ဖေဖေရယ် . . မေမေ့ကို မကြည့်ရက်ဘူး . . မကြည့်ရက်ဘူး ”

ဦးမိုးညိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်ရင်း တိုက်ပုံ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ယူ၍ ဂဏန်းတချို့နှိပ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ မှူးမိုက်ချင်သလိုလို ချွေးပြန်လာ၍ လက်ကိုင်ပုဝါ ထုတ်၍ နဖူးကို တို့သုတ်ပါသည်။ လူနာစောင့်ထိုက်ခုံများမှ ဆေးခန်းပြဖို့စောင့်နေကြသော

လူနာတို့သည် သူတို့သားအဖကို ဘာဖြစ်မှန်းမသိသော်လည်း ကရုဏာမကင်း စိုက်ငေးကြည့်နေကြပါသည်။

“ ဟယ်လို . . မောင်နိုင်ရန်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ”

“ အေး . . မောင်နိုင်ရန် ရုံးဆင်းပြီလား၊ အလုပ်များနေသလားကွာ ”

“ ခုပဲ ရုံးဆင်းတော့မှာ အန်ကယ်၊ ရုံးကထွက်တော့မှာ၊ အန်ကယ်တို့ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်ဆေးရုံကို ဝင်ခဲ့မလို့လေ၊ ဆေးရုံမှာပဲလား၊ အန်တီရော နေကောင်းရဲ့လား ”

“ အေးကွာ၊ ဆေးရုံကို လာမလို့ဆိုရင် အတော်ပါပဲ ”

“ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အန်ကယ်၊ လမ်းက ဘာမှာမလဲ၊ ဆေးလိုလား ”

“ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဆေးရုံကိုပဲ အမြန်လိုက်ခဲ့ပြီး သမီးကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားပေးစမ်းပါ မောင်နိုင်ရန် ”

“ အဆွေး ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ် ”

“ အင်း . . အဆွေး ဒီမှာ ကြေကွဲနေလို့ကွယ်။ မောင်နိုင်ရန် နည်းနည်းကူညီနှစ်သိမ့်ပေးဖို့ပါ။ သိပ်ငိုနေတော့ သူ့အမေအခန်းကို ပြန်ခေါ်သွားလို့လည်း မရဘူး ”

“ ဗျာ . . အဆွေး သိပ်ငိုနေတယ် ”

“ အေးကွယ်၊ တတ်နိုင်သလောက် မြန်မြန်လေး လာပါဦး။ ကြည့်ရှုနှစ်သိမ့်ပေးပါဦးကွယ် ”

“ ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်လာပြီ၊ ခုပဲ ထွက်ပြီ၊ ဒါပဲ နော် အန်ကယ် ”

“ အေး . . . အေး ”

ဦးမိုးညိုသည် ဖုန်းကို တိုက်ပုံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ အဆွေးနံဘေး ခုံမှာ ထိုင်လျက် အဆွေးကို ဂူငူငိုငိုငိုကြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ သူ ကိုယ်တိုင် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲနေ၍ သမီးကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောဆိုနှစ်သိ မ့်မပြုနိုင်ပါ။ ဖြူသဲရဲ့အခန်းကိုတောင် အတော်အားမွေး စိတ်တင်းပြီးမှ သွားရပါမည်။

နိုင်ရန်ဆိုသည့် သူငယ်လေးဟာတော့ ဒီအချိန်မှာ သမီးအတွက် အကောင်းဆုံး နှစ်သိမ့်နိုင်သူဖြစ်မှာပါ။ အဆွေးအလုပ်လုပ်သော မေတ္တာရွှေပြည် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ သားလည်း ဟုတ်၊ ကုမ္ပဏီရဲ့ အထွေထွေမန်နေဂျာလည်း ဟုတ်တဲ့ နိုင်ရန်ဟာ အဆွေးရဲ့ချစ်သူလည်း ဟုတ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်သူသက်တမ်းဟာလည်း ကိုးလ၊ ဆယ်လမျှပင် ရှိခဲ့ ပြီ။ နှစ်ဖက်စလုံးက မိဘများလည်း သိရှိပြီးကာ အတိအလင်း စကားမ ပြောဆိုရသေးသည့်တိုင် သဘောတူကြည်ဖြူကြပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ရန်ဟာ အိမ်ကိုလည်း ဝင်ထွက်ခွင့်ရပြီးသား။ သမီးအတွက်လည်း အတိုင်းထက်အလွန် အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံသည့် ချစ်သူ ယောက်ျားကောင်းတစ်ဦးလို့ ဦးမိုးညို ယုံကြည်ပါသည်။

ခုချိန်မှာ သမီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုမှ မနှစ်သိမ့် မ ချောမော့နိုင်သည်ဖြစ်၍ နိုင်ရန် ရောက်အလာကိုသာ စောင့်စားမျှော်လ င့်နေမိလေသည်။

*

အဆွေး တစ်လမ်းလုံး ငိုရှိုက်လာခဲ့၍ ဒေါ်အေးမြကြီးလည်း သိသွား

ပြီဖြစ်ကာ သူပါ မျက်ရည်စမ်းစမ်းပင်။ နိုင်ရန်က ဒေါ်အေးမြနှင့် အဆွေး ကိုခေါ်ကာ အိမ်ပြန်ပို့နှင့်ပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဒေါ်အေးမြပါ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်နေ၍ ချစ်ရသူလေးကို နိုင်ရန် ကိုယ်တိုင် ဂလူးကို့စ်နှင့် သံပုရာရည် ဖျော်တိုက်ထားပါသည်။

အဆွေးက ဧည့်ခန်းဆိုဖာရည်၌ လက်တန်းပေါ်ခေါင်းအုံးကာ လဲလျောင်းနေလေသည်။ ငိုရတာ မောလွန်းမှ တိတ်သွားတာ ဘာမှမကြာသေး။ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ ရှိုက်ငင်ဆဲ။

“ မောင်နိုင်ရန် ထမင်းစားမလား ဒေါ်ကြီးပြင်ပေးမယ် ”

“ မစားတော့ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်။ ဆာလည်း မဆာပါဘူး ”

“ နှစ်ယောက်လုံး စားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ကွယ်။ ပြန်ရောက်တာပဲ ကြာလှပြီပဲ။ ဆရာ့ကြည့်ရတာ ညဉ့်နက်ထိများနေပြီးမှ ပြန်လာမလား မသိဘူး။ ဆရာ့ကို စောင့်မနေကြနဲ့ ”

“ ဖေဖေ့ကို စောင့်တာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်။ ထမင်းလုပ်ကို အဆွေးမျိုချလို့မရမှာ သေချာတယ် ”

“ ဒါဖြင့် ကော်ဖီနဲ့မုန့်လေး လုပ်ပေးမယ်။ အဆာလွန်ကုန်ကြမယ်ကွယ့် ”

နိုင်ရန်က ဝင်ကာ . . .

“ ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကြီး လုပ်ခဲ့။ အဆွေး ကော်ဖီနဲ့မုန့်လေးတော့ စားလိုက် ”

အဆွေးက ရှူဆေးဘူးကို နှာခေါင်းဝတော့ရင်း အတင်းရှိုက်ရှူသည်။

“ နှာခေါင်းတွေတောင် ပိတ်ကုန်ပြီ . . ခေါင်းတွေလည်း ကိုက်နေမှာ

ပေါ့။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ငိုလိုက်တာ အဆွေးရယ်။ အဆွေး ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းတာ ကိုယ်လည်း နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆွေး ဒီလိုခံစား
နေရတာ အန်တီသိရင် ပိုဆိုးမယ်ဆိုတာတွေးပြီး စိတ်ကို ကြိုးစားမတ်
တည်ရမယ် အဆွေးရဲ့။ စိတ်ခိုင်ရမယ်။ မျိုသိပ်နိုင်ရမယ်။ ဒါမှ နောက်
ရက်တွေ အန်တီဆီသွားလို့ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ မဖြေနိုင်ရင်၊ မျက်နှာမ
ပြင်နိုင်ရင် အန်တီရှေ့ အဆွေးဘယ်လိုသွားမလဲ ”

“ ဘယ်လိုသွားရမှန်းတောင် မသိဘူး ရန်၊ အဆွေး . . အဆွေး . . ”

“ ကဲ . . အဆွေးရယ် . . အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ ကနေ့ နက်ဖြန်
မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ပါ ဗုန်းဗုန်းလဲမယ်နော်၊ အဆွေးကျန်းမာ
မှ အန်တီကို အစွမ်းကုန် ပြုစုနိုင်မှာပေါ့ ”

“ မေမေ ငယ်ငယ်ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ် ရန်ရယ် ”

“ ကြီးငယ်မရွေး လွန်ဆန်နိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲ အဆွေးရယ် ”

“ မေမေမှာမှ လာရွေးဖြစ်ရတယ်လို့ ရန်ရယ်။ အဆွေး မေမေရှေ့မှာ
မျက်ရည်မကျဘဲ ဘယ်လိုနေရမလဲ ရန် ”

“ ရအောင်နေရမယ်လေ အဆွေး။ ဒါ့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ဖို့
ကိုယ်ပြောနေရတာပေါ့။ အန်တီနေရမယ့် ရက်တွေအများကြီး ရှိဦးမှာ၊
ဒီရက်တွေမှာ အန်တီစိတ်ချမ်းသာအောင် နေပျော်အောင်ပဲ အဆွေး
ကြိုးစားရမယ်၊ အဆွေးအတွက်ကြောင့် အန်တီ ပိုမထိခိုက်စေနဲ့ ”

အဆွေးက မျက်ရည်ကို သုတ်ရင်း မချီတင်ကဲနှင့် . . .

“ ဒီနေ့ဆိုရင်ပဲ အဆွေးပြန်ခါနီး မေမေကို နှုတ်မဆက်ခဲ့ဘူး ”

“ အဲဒါပြောတာပေါ့ အဆွေးရယ် ”

“ မေမေ ဘာပြောသေးလဲဟင် ဒေါ်ကြီး ”

“ ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။ ဆရာက အခန်းထဲပြန်ဝင်လာရင်း အဆွေးနဲ့ဒေါ်အေးမြကို မောင်နိုင်ရန်နဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်တဲ့။ သူတော့ မိုးချုပ်ထိစောင့်မယ်တဲ့။ ကဲ . . ဒေါ်အေးမြ . . သွား . . သွား ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ။ အဆွေးနဲ့မောင်နိုင်ရန် အောက်မှာစောင့်နေကြတယ် . . သွားချည်တော့ ဆိုလို့ ပြန်ယူစရာ ပစ္စည်းလေး အဝတ်ဟောင်းလေး သိမ်းပြီး ဆင်းလာတာပဲ။ ဆရာ့ပုံက မှင်သေပါတယ်။ ဒေါ်ကြီးဖြင့် ကား ပေါ်ကျမှ အဆွေးတအားကြီး ငိုမှပဲ သိရတာ ”

“ နောက်နေ့တွေကျ ဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့နော် အဆွေး၊ ရှောင်လွှဲမရ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲဆိုရင် အန်တီအတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ အနည်းဆုံး ဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ စိတ်လက်ချမ်းသာ သက်တောင့်သက်သာဖြစ် အောင် ဘေးက ဝိုင်းကြိုးစားနေထိုင်ကြရမယ် . . ကြားလား အဆွေး ”

“ အင်းပါ ရန်ရယ် ”

အဆွေးကား ရင်ထဲမှာ နင့်၍ ခိုက်နေသော်လည်း ငိုရတာ မောလှ လေပြီ။ လဲလျောင်းပုံစံမှပင် မထချင်ဘဲ ရှိသည်။ ဒေါ်အေးမြ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ယူလာသောအခါ နိုင်ရန်က ချော့မော့ကျွေးနေ၍ ထစားရပါသည်။

အဆွေးဘဝမှာ ရန်ရှိနေတာလည်း တစ်အားပဲ။

ရန်က တက်ကြွသွေးဆူသည်။ ပျော်စရာရှိလည်း ပျော်၊ စိတ်တိုစရာ ရှိလည်းတို၊ လူကြီးဆန်ရမည်ဆိုလည်း ဣန္ဒြေရရ ဆန်နိုင်ကာ လူငယ် တစ်ယောက်ပုံစံနှင့်လည်း လှုပ်ရှားမြူးတူးသည်။ အိမ်မှာ ဖေဖေက စကားနည်းနည်း။ မေမေ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် အလွန်ချစ်မြတ်နိုး တာ သိသာသော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် လှိုက်လှဲချိုရွှင် မနေသူပင်။

မေမေကတော့ ဖေဖေထက် ဆယ်ဆ အေးစက်ပေသည်။ ဖေဖေကို ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ မြွေစွယ်ကျိုးလို ပုံခိုင်းရမတတ် လေးစားရိုသေကာ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုယုယသော်လည်း ကိုယ်အမူအရာ ပြုစုယုယမှုနှင့် မလိုက်ဖက်ပဲ နှုတ်ဆိတ်လှသည်။

အချိန်တော်တော်များများမှာ ငေးသလိုလို၊ တွေးသလိုလို၊ ဆွေးသလို လိုနှင့် တက်ကြွလန်းဆန်းမှု လုံးဝမရှိသော စရိုက်ဖြစ်သည်။ မေမေပြုံးလျှင် ဖျော့တော့လှကာ မေမေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတာကို တော့ အဆွေး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ထိ တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူးသေးပေ။ ပျော်ရွှင်သည်ဆိုတာ မေမေမှာ မရှိ။

အသက်ရှင်မယ်လို့သာ ရှင်နေရတာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပုံလည်း မပေါ်ပေ။ ယောက်ျားကို လေးစားရိုသေ ကိုးကွယ်ကြည်ညိုမည်။ သမီးကို အသေးစိပ်အောက်ခြေသိမ်း ဖြည့်ဆည်းလုပ်ကိုင်ပေးမည်။ ဤကိစ္စတို့ အတွက် လိုအပ်တာထက် များစွာပို၍ တာဝန်ကျေသော မေမေသည် အေးတိအေးစက် မထုံတတ်တေးနိုင်လှသည်။

အရွယ်ရောက်လာကတည်းက မေမေ လောကကြီးမှာ ဘာတစ်ခုကို များ မကျေနပ် မရောင့်ရဲပါလိမ့်လို့ အဆွေး တွေးတတ်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အဆင်ပြေသာယာနေသော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ၊ မကျေလည်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ကြုံရသော ရေသေကြီးလို ပျင်းစရာပင်။

တစ်မျိုးကြီးပဲလို့ အဆွေး ထင်သော်လည်း ဖေဖေရဲ့မေမေအပေါ် မြတ်နိုးစုံမက်မှုကို လည်းကောင်း၊ မေမေရဲ့ဖေဖေအပေါ် အားကို ကြည်ညိုခြင်းကိုလည်းကောင်း သိသာသေချာစွာ မြင်နေရတဲ့အပြင် အဆွေးတစ်သက် ဖေဖေနှင့်မေမေ ခိုက်ရန်ဖြစ်ဖို့ဝေးလို့ စကားမာမာ

ကျယ်ကျယ်ပင် ခွန်းတုံ့ပြောဆိုတတ်တာ မကြုံဖူးလေရာ ထိုတစ်မျိုးကြီး ပုံစံဟာ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ရဲ့ နေတတ်တဲ့ပုံစံ၊ အသားကျနေတဲ့ ပုံစံပေ ပဲရယ်လို့ နားလည်ရကာ တောင်တောင်အီအီ ရှည်ရှည်လျားလျား မ တွေးမိတော့။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အေးစက်ငြိမ်သက်ခဲ့တဲ့ မေမေဟာ နေမ ကောင်းတော့ ပို၍ပင် ငြိမ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လိုတွေးတွေး မေမေ ဟာ ချစ်စရာ၊ သနားစရာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နက်ဖြန်မနက် မေမေ့ဆီ အစောကြီးသွားချင်သည်။

“ အဆွေး . . ခွင့်ယူရင် ယူလိုက်လေ။ ကိုယ် ဒယ်ဒီကို ပြောလိုက် မယ် ”

“ မယူသေးပါဘူး ရန်ရယ်၊ ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းထဲမှာ ဆက်တိုက်ခွင့် ယူရက်ကို နှစ်ပတ်ပဲ ပေးတာမဟုတ်လား၊ နောက်ပိုင်းလည်း အဆွေး ခွင့်ယူရဦးမှာ ”

“ ဒီစည်းကမ်းက အဓိကကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ခွင့်ယူတာတွေ ခရီးထွက်တာတွေ အတွက်ပါ ”

“ အတူတူပဲပေါ့ ရန်ရယ် ”

“ ခုဟာက နာရေးကိစ္စ ဖြစ်တယ်လေ၊ တစ်လလောက် ခွင့်ရဖို့ ဒယ်ဒီ ကို ကိုယ်ပြောပေးမယ် ”

“ တစ်လလောက် ရနိုင်ရင်တော့ လိုချင်ပါတယ် ရန်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ပိုလိုချင်တယ်။ အခု မယူသေးပါဘူး။ ဒီကြားထဲ လိုအပ်ရင် တစ်ရက်ဖောက်ယူ နှစ်ရက်ဖောက်ယူလောက်ပဲ လုပ်ပါ့မယ် ”

ခြံထဲကို ကားဝင်လာသံကြား၍ အိမ်မှာရှိနေသော သုံးယောက်လုံး တံခါးထွက်ကာ ဖေဖေကို ကြိုလိုက်ကြပါသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဦးမိုးညိုမျက်နှာမှာ နှမ်းနယ်ပျက်ယွင်းနေသည်။ အဆွေးပခုံးကို ဖက်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာထိုင်ကြပါသည်။

ဦးမိုးညိုသည် ကိုယ်တိုင်လည်းခံစားနေရ၊ သမီးဖြစ်သူကိုလည်း သနား။

“ မေမေ မရိပ်မိပါဘူးနော် ဖေဖေ ”

“ မပြောတတ်ဘူးကွယ်။ ဖြူသဲက တစ်ဖက်သားမျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို သိပ်သိတတ်တာ။ သူ့ အကဲခတ်ပြီး ရိပ်မိရင်တောင်မှ ဖွင့်မေးမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ သိမသိ ဖေဖေလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး သမီးရယ် ”

ဦးမိုးညိုနှင့် အဆွေးက နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီကြီးမှာထိုင်ကာ နိုင်ရန်က မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်၍ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကရုဏာနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ အန်ကယ် . . ဒီမှာရှားပါးတဲ့ ရှာမရတဲ့ ဆေးတွေဘာတွေများ လိုအပ်တဲ့အခက်အခဲရှိရင် ဒယ်ဒီကူညီနိုင်ပါတယ်။ ဒယ်ဒီက နိုင်ငံတော်တော်များများမှာ မိတ်ဆွေပေါတယ်။ အကူအညီလိုလာရင် ပြောပါ ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ မောင်နိုင်ရန်။ ခုလောလောဆယ်တော့ မလိုသေးဘူး။ နောက်တော့ လိုရင်လည်းလိုမှာပေါ့လေ။ မောင်နိုင်ရန်လည်း ရုံးဆင်းပြီး အိမ်တောင်ပြန်မရောက်သေးဘူး ကိုးနာရီတောင်ထိုးလုပြီ။ ပြန်ရင် ပြန်တော့လေ။ အဆွေးကိုအဖော်ပြုပေးတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ် ”

“ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဘာပဲလိုအပ်လိုအပ် အန်ကယ်တို့သားအဖ နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းခွင့်ပေးပါ ”

“ အေး . . အေး . . မင်းကိုပဲ အားကိုးရမှာပါပဲကွာ ”

“ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်လိုက်တော့မယ် အန်ကယ် ”

“ အေးကွာ ”

“ အဆွေး . . ကိုယ်သွားမယ်။ ဒိုင်ယာဇီပမ်လေး သောက်အိပ်နော် ”

“ ဟုတ် ”

နိုင်ရန်ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက်လည်း သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာရှည်မှာပဲ ခြေပစ်လက်ပစ်မီလျက်သားပုံစံနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ဆဲပေ။ ဦးမိုးညိုက အဆွေးပန်းကို နှစ်သိမ့်အားပေးသလို တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်နေရင်း . . .

“ ဖြူသဲခမျာ ကံဆိုးရှာတယ်ကွယ်။ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ ”

ဖေဖေက ဤသို့ကြေကွဲစွာ စကားစလိုက်လျှင် အဆွေးငို၍ တွေးနေမိပါသည်။

“ ဘဝမှာပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း ဆိုတာကို တစ်ကြိမ်မှ မခံစားလိုက်ရဘဲ သေသွားရရှာတော့မယ်။ သိပ်ကံဆိုးတဲ့မိန်းကလေး ”

ဦးမိုးညိုသည် သူ့ဟာသူပြောလို့ ပြောနေမှန်းမသိသလို ရေရွတ်ညည်းတွားနေသလို လေသံနှင့် ပြောနေပါသည်။

“ မေမေကဘာဖြစ်လို့ မပျော်ရွှင်တာလဲ ဖေဖေ ”

“ သမီးမေမေ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေတာ သမီးမြင်ဖူးလို့လား ”

“ ဟင့်အင်း . . အဲ့ဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ ”

“ အဲ့ဒါ သူ မပျော်လို့ပေါ့ သမီးရယ် ”

“ ဖေဖေလို မေမေ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်လည်း ချစ်၊ မိသားစုကို လည်း တွယ်တာတန်ဖိုးထားပြီး တင့်တောင့်တင့်တယ်လည်းထားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်ခွင့်ရရဲ့သားနဲ့ မေမေက ဘာ ဖြစ်လို့မပျော်ရတာလဲ ဖေဖေ၊ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ ”

ဦးမိုးညိုက သမီးဖြစ်သူခေါင်းလေးကို ပုတ်လိုက်ကာ . . .

“ စိတ်ညစ်တာမဟုတ်ပါဘူး . . မပျော်တာသက်သက်ပါပဲ ”

“ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

ဦးမိုးညိုက ပြုံးရင်း . . .

“ ဖေဖေ့ကို မေမေက အခြေအနေအရ အားလုံးဝိုင်းဝန်း စပ်ဟပ် ပေးစားလိုက်လို့သာ ငြင်းမဖြစ်တဲ့အနေအထားမို့ ယူလိုက်ရတာလေ။ ဖေဖေကသာ မေမေ့ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် မေမေက ဖေဖေ့ကို ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့ရတာ ”

“ ဒါပေမဲ့ . . ဖေဖေ့ကို ရိုသေလေးစားပြီး မေမေက အားတော့ကိုးပါ တယ်။ ခုချိန်ထိ ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းနေကြတာပဲဟာ၊ ခုထိကိုပဲ မေမေက မပျော်ရွှင် စိတ်မချမ်းသာနိုင်သေးဘူးလား ”

ဦးမိုးညိုက ကြေကွဲသောလေသံတိုးတိုးနှင့်သာ . . .

“ ကိုယ့်လင်သားက ကိုယ့်ကို ကြင်ကြင်နာနာပေါင်းရုံ၊ အိမ်ထောင်ရေးလေး အဆင်ပြေသာယာနေရုံနဲ့လည်း ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး

ပြီးပြည့်စုံသွားပြီ မဟုတ်ဘူးပေါ့ သမီးရယ်။ သမီးမေမေကို ဖေဖေက ပျော်ရွှင်စေ၊ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ . . သူ့မှာ ပျော်ရွှင်လိုက်ရဖို့ အချိန်ကလေးတောင် မကျန်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့”

ဖေဖေစကားတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားမလည်လှဘဲ ဝမ်းနည်း ယူကျုံးမရဖို့ဘဲသိကာ အဆွေးက မျက်ရည်တွေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထပ်၍ ကျလာရပါသည်။

*

အခန်း (၂)

ရုံးအဆင်းမှာ အဆွေးကို ကားနှင့်ဆေးရုံလိုက်ပို့ရင်း နိုင်ရန်ပါ ဆေးရုံကို သတင်းမေး ပါလာပါသည်။ ဆေးရုံအခန်းထဲကို အလွယ်တကူ ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့၊ ဆေးရုံကနေ အကြောင်းရှိလျှင် အလွယ်တကူခေါ်ယူနိုင်ဖို့အတွက် နိုင်ရန်က သူတို့အိမ်မှာ အပို သက်သက်ရှိနေသော CDMA ဖုန်းတစ်လုံးကို ခြင်းတောင်းနှင့်ထည့်၍ သယ်လာခဲ့ပါသည်။

လိုလေသေးမရှိ ကူညီဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ပေးသည့် ချစ်သူကို အဆွေးကျေးဇူးတင်လှပေမယ့် စိတ်ထဲ၌ ဘယ်အရာကိုမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စိတ်မပါလှ၍ ကျေးဇူးတင်စကားပင် မပြောမိပါ။

“ ရုံးကဒေါ်သီတာတို့ကတောင်မှ သတင်းမေးကြမယ်လုပ်နေလို့ သတင်းမေးမလာပါနဲ့ဦးလို့ပဲ ကိုယ်ပိတ်ပြောလိုက်တယ်။ အန်တီပင်ပန်း မှာစိုးလို့၊ ဧည့်သည်များတာလည်း လူပင်ပန်းစေတာပဲကွ ”

“ ဟုတ်တယ် . . ရန်၊ လူများများ သိပ်မလာစေချင်ပါဘူး ”

“ ဟိုကျ အဆွေး လူ့န္တရဦးနော်၊ အန်တီ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ် စေနဲ့ ”

“ အင်းပါ ရန်ရယ် ”

“ မျက်နှာကို ရွင်ရွင်လန်းလန်းထားလေ အဆွေး ”

အဆွေးက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သပ်ပစ်ပြီး သက်

ပြင်းကြီး ရှိုက်ငင်မှုတ်ထုတ်ပြီး မျက်နှာပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ ဓာတ်
လှေကားနှင့် တက်လာကြပြီး မေမေအခန်းရှိရာရောက်လျှင် တံခါး
ခေါက်၍ ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ သမီးလေး ”

မေမေမျက်နှာက နေကောင်းချိန်၌ပင် မကြည်လင်၊ မလန်းဆန်းမြဲမို့
ခုတော့ နွမ်းနယ်ညှိုးလျလွန်းပါသည်။ အဆွေးက အပြုံးနှင့် အမေ့ကို
ဖက်ကာ . . .

“ ဒီနေ့နေကောင်းရဲ့လား မေမေ ”

“ ဒီလိုပါပဲ သမီးရယ် ”

“ အန်တီ . . ဆက်သွယ်ရလွယ်ကူအောင် ကျွန်တော်အိမ်က ခြင်းဖုန်း
ခဏယူလာတယ်။ ဆေးရုံမှာပဲ ထားထားမယ် ”

“ အေးကွယ် . . ထိုင်လေ သား . . ရုံးကအပြန် ဒီကို တန်းလာကြ
သလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဒေါ်အေးမြရေ . . ကလေးနှစ်ယောက် တစ်ခုခုတိုက်ပါလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ”

ဒေါ်အေးမြက အဆွေးနှင့်နိုင်ရန်အတွက် ကော်ဖီဖျော်သည်။ အဆွေး
က မျက်နှာပျက်မိလျှင် မေမေအလွယ်တကူမမြင်နိုင်အောင် မေမေ
ခုတင်ပေါ် ဘေးတိုက်နောက်ကျကျတွင် အမေ့ကျောနှင့် အဆွေးရဲ့
ရင်ဘတ် ကပ်၍ ထိုင်ကာ နောက်ဘက်မှ မေမေ့ကို သိုင်းဖက်ထား
ပါသည်။

“ မေမေက သနပ်ခါးနံ့မွှေးနေတာပဲ၊ အဆွေးဆီက ချွေးစော်နံ့လား မေမေ ”

“ မနံ့ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒီညနေ သမီးတို့စောစောပြန်ကြချည်နော်၊ မနက်ရုံးသွားရ . . အပြန်ကျ ဆေးရုံတန်းဝင်၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်နဲ့ ပင်ပန်း တယ်ကွယ် ”

“ မပင်ပန်းပါဘူး မေမေကလည်း၊ ခုပဲရောက်တယ် ခုပဲ နှင်ချင်နေပြီ ”

အဆွေး မျက်ရည်လည်လာတာကို နိုင်ရန်ကမြင်၍ အဆွေးအသံ တုန်မလာခင် ကိုယ်က စကားဖြတ်ပြောထားလိုက်ပါသည်။

“ အဆွေးကိုခွင့်ယူခိုင်းတာ သူက နောက်မှယူမယ်တဲ့ အန်တီ ”

“ အေးပေါ့၊ ဆေးရုံလာကြည့်ဖို့သာ ခွင့်ယူနေရရင် ရက်ရှည်ကြီး ဆက်နေမှာပေါ့ မောင်နိုင်ရန်ရယ်။ အန်တီလည်း နေလို့ရတာပဲ၊ အဆွေး တစ်နေကုန်စောင့်ဖို့လည်း လိုမှမလိုသေးတာ၊ ခွင့်မယူသေးလို့ရပါတယ် ”

“ ရုံးကလူတွေကလည်း သတင်းမေးလာချင်ကြတာ အန်တီ၊ ကျွန်တော်က လူရှုပ်ရင် မျက်စိနောက် နားငြီးစရာဖြစ်မှာစိုးလို့ မလာကြ နဲ့ပြောထားတယ် ”

“ မလာကြပါစေနဲ့ကွယ်၊ မျက်စိနောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကူးတက ပင်ပန်းကြမှာစိုးလို့ပါ ”

“ မာမိကတော့ နက်ဖြန်မနက်ပိုင်း လာသတင်းမေးဦးမယ်ပြော တယ် အန်တီ၊ ညနေဆို လူများမှာစိုးလို့ ”

“ ရပါတယ် မောင်နိုင်ရန်ရယ် . . သားမာမိကို ပြောပါ။ တကူးတက ”

ရှိလှပါတယ်။ အန်တီလည်း ရောဂါဖြစ်မယ့်သာဖြစ်နေတာ ဒီလောက် ကြီးလည်း ဝေဒနာဆိုးရွားမနေပါဘူး ”

“ ဆရာဝန်ကြီးက ရောဂါအခြေအနေ ဘာပြောလဲမသိဘူး အန်တီ ”

နိုင်ရန်က မသိမသာအစ်၍ မေးစမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ဖြူသဲက အသာယဲ့ယဲ့ အတန်ကြာ ပြုံးနေပြီးမှ . .

“ သားအန်ကယ် ကိုမိုးညို မပြောပြဘူးလား ”

“ အန်ကယ်နဲ့သေချာ စကားမပြောဖြစ်သေးလို့ပါ ”

“ သူ့တော့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောပြမှာပါ။ အန်တီတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဘာမှမပြောပါဘူးကွယ်။ ကိုမိုးညိုက အန်တီကိုပြောတော့ အသည်းမှာ အနာလေးလိုလို၊ အကျိတ်လေးလိုလိုရှိနေတယ် ပြောတာပဲ။ ဒီအကျိတ်လေး သေးသွားအောင် ဆေးပဲစားရမယ် ပြောတယ်။ ခွဲစရာမလိုဘူးတဲ့။ ဆေးစားရင်းနဲ့ပဲ သေးပြီး ပျောက်သွားမယ်တဲ့ ”

“ ဪ . . ဒါဆို မဆိုးပါဘူး အန်တီ။ သောက်ဆေးကတော့ ဘာဆေးပဲညွှန်ညွှန် ဒီမှာ မရရင်တောင် ရအောင်ရှာပြီးမှာပေးဖို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်၊ ခုထိတော့ ဝယ်လို့ရနေပါတယ် ”

“ ဆေးသောက်နေတော့ အန်တီ သက်တော့ သက်သာတယ်မို့လား ”

“ အင်း . . သက်သာလား မသက်သာလားလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဝေခွဲတတ်ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီကတော့ မကြောက်ပါဘူး။ ပျောက်သွားလည်း ပျောက်ပေါ့။ ကုမရလို့ သေလည်း သေပေါ့။ ကိုယ့်ကံကုန်နေစေရင် လူဆိုတာ သေမျိုးပဲဟာ ”

“ အို . . မေမေကလည်း . . ”

အဆွေးက မကျေမချမ်း ကန့်ကွက်သံပြုကာ သူ့အမေ ကျောဘက်မှာ မျက်ရည်ခိုးသုတ်နေပါသည်။

“ ကောင်းသွားမှာပါ အန်တီ၊ ဒီဆရာဝန်ကြီးကလည်း တော်ပါတယ် ”

“ အင်းပေါ့လေ၊ နေရမယ်ဆိုလည်း အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့၊ သေရမယ်ဆိုလည်း အန်တီ ဒီသမီးကို စိတ်ချပါတယ်။ သူ့အဖေ ကိုမိုးညိုရော သားမောင်နိုင်ရန်ရော ရှိနေမှ ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲ ”

“ အဲဒီစကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့ဆို မေမေကလည်း . . . ”

“ လိုလို မလိုလို ကြုံပြောထားတာပါ သမီးရယ်။ မောင်နိုင်ရန်ကိုလည်း အန်တီက အနူးညွတ်တောင်းဆိုချင်ပါတယ်၊ အဆွေးကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ရိုးမြေကျပေါင်းပါလို့ ”

“ တောင်းဆိုစရာမလိုပါဘူး အန်တီရယ်။ စိတ်ချပါ။ အန်တီ နေကောင်းလာရင် စေ့စပ်တော့မလားလို့တောင် ကျွန်တော်စိတ်ကူးတယ်။ မာမီတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သဘောပဲ ”

“ ကောင်းပါတယ်၊ သားတို့သဘောပါ၊ သားနဲ့သမီး စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပျော်ရွှင်ဖို့ကိုပဲ အန်တီအလိုရှိတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ သစ္စာရှိပါ၊ အပြစ်ရှိလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွင့်လွှတ်ကြပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . အန်တီ ”

“ နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေအနေနဲ့ ကန့်ကွက်ဖို့မရှိဘူး၊ သဘောတူကြည်ဖြူကြတယ်ဆိုတာ အင်မတန် မင်္ဂလာရှိတာပဲ၊ အပြန်အလှန်ချစ်

တဲ့သူချင်း ပေါင်းကြရတယ်ဆိုတာဟာလည်း အင်မတန်ကို ကုသိုလ်ကောင်းလို့၊ အဲဒီအတွက် အန်တီသိပ်ဝမ်းသာပါတယ် ”

ဒေါ်ဖြူသဲက သူမရဲ့ဝမ်းဗိုက်နေရာမှာ သိုင်းဖက်ထားသည့် အဆွေးရဲ့လက်ကလေးကို အုပ်ကိုင်ပွတ်သပ်နေသည်။ အဆွေးသည် ရင်ထဲ နှင့် တင့်တင့်ရှိရင်းမှ မေမေ့စကားတို့ကို အတွေးနက်နေမိပါသည်။

မေမေ့ကျတော့ ချစ်တဲ့သူနဲ့မပေါင်းရဘူးပေါ့နော်။ လူကြီးမိဘ စီစဉ်ရာကို သဘောတူလက်ခံခဲ့ရတာမို့ ကုသိုလ်ကံမကောင်းဘူးဆိုသည့် သဘောလား။ အဆွေးသူငယ်ချင်း ဝင်းလဲ့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ လူကြီးတွေ ပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြရတာ။ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် တစ်ပတ်အလိုကျမှ မြင်ဖူးကြသည်ဟု ဝင်းလဲ့ပြောဖူးပါသည်။

အဲဒီအန်ကယ်ဝင်းနဲ့ အန်တီခင် ကျတော့ရော . . ။ တပျော်တပါးဟေးလားဝါးလား နေတတ်ကြကာ သူတို့မိသားစုလေးဟာ သာယာချမ်းမြေ့လို့ပင်။ ဝင်းလဲ့အဖေနှင့် အမေဟာလည်း ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် ပျော်ရွှင်နေကြလျက်ပဲ။

လူကြီးစီစဉ်ရာ နာခံရတာချင်းတူတူ မေမေဟာ ဝင်းလဲ့အမေလို ဘာကြောင့် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှု မရှိနိုင်ခဲ့ရတာလဲ။ ဖေဖေအပေါ်လေးစားအားကိုးပါလျက် ဘာကြောင့် စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ မရှိခဲ့ရတာလဲ။ မေမေ့ဘဝကြီးဟာ တစ်လျှောက်လုံး ဘာကြောင့် အေးစက်ခြောက်ကပ်နေရပါသလဲ။

ဝင်းလဲ့အမေကတော့ သူ့ယောက်ျားကို ချစ်နိုင်ခဲ့လို့ . . မေမေကတော့ ဖေဖေကို မချစ်နိုင်ခဲ့လို့၊ အဲလိုများလား။

“ ဖေဖေကလည်း ဒီနေ့နောက်ကျလိုက်တာ ”

“ နေ့လယ်က ဖေဖေဒီကို တစ်ခေါက်ဝင်ခဲ့သေးတယ် သမီးရဲ့။ ဒီ ညနေ နည်းနည်းနောက်ကျမယ် ပြောတယ်။ သမီးဖေဖေကို စောင့်မနေ နဲ့၊ အရင်ပြန်ရင် ပြန်နှင့် ”

“ မေမေကလည်း နှင်ချည်းလွှတ်နေတာပဲ ”

“ သမီး နားရအောင်ပါ ”

“ အိမ်မှာလည်း ဘာမှလုပ်စရာရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ ”

“ မေမေထူထောင်နေတုန်း သမီး နားထားပေါ့ကွယ်။ တကယ်လို့ များ နေ့မအိပ်၊ ညမအိပ် ပြုစုကြည့်ရုံဖို့လိုတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ရင် သမီးနားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ . . ဒါကြောင့်ပြောတာပါ ”

ဒေါ်ဖြူသဲက အဆွေးရဲ့လက်ကလေးကို ပုတ်ကာ ပုတ်ကာ နှစ်သိမ့် နေပါသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ အသက်သွေးခဲ ဒီသမီးကလေးကို စွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့ ရဖို့များ တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် ကြေကွဲလှပါဘိတော့။

တိတိကျကျကြီး သိခွင့်မရပေမယ့် ဒေါ်ဖြူသဲသည် သူမကိုယ်သူမ အခြေအနေမကောင်းလှဘူး ဆိုသည်လောက်တော့ ကိုယ်ခံစားရသည့် ဝေဒနာနှင့် နှိုင်းယှဉ်တွက်ဆ၍ သိပါသည်။ အစားအသောက်ပျက်ကာ တရှောင်ရှောင် စဖြစ်ခဲ့တာသည် လပေါင်းများစွာ ရှည်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ကိုယ့် ဘာသာပင် အပရိကဝေဒနာထင်၍ ဘယ်သူမှပြောမနေ၊ ဒုက္ခပေးမနေ ဘဲ ကြိတ်မှိတ်၍ စားဝင်လာနိုးနိုး၊ သက်သာလာနိုးနိုး မျိုသိပ်နေခဲ့သည် က အကြာကြီး။ မလှုပ်ချင် မရှားချင် ဖိစီးနွမ်းနယ်၍ အားအင်ကုန်ခန်း မောဟိုက်လာတာ၊ ပို၍ အစားအသောက်ပျက်လာတာ၊ ရင်ထဲ ဝမ်းထဲက တင်းကျပ်ကျပ် အောင့်သက်သက် နာကျင်ကျင် ခံစားလာရတာတွေ စိပ် လာမှ မိသားစုကို သဘောလောက် ပြောပြခဲ့တာ။

ထိုသို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးအသိပေးပြီး အိမ်အနီးအနားကဆရာဝန်နှင့်ပဲ မအီမသာရှိမှ သွားပြ၊ နေသာလျှင်နေလိုက်နှင့် နေလာခဲ့သည်ကပဲ လ ပေါင်းမနည်းတော့။ ဆရာဝန်ပြတဲ့အခါမှာလည်း ထမင်းစားမဝင်လို့၊ ဗိုက်နည်းနည်းအောင့်လို့၊ မအီမသာရှိလို့ စသဖြင့် မရေရာသော အကြောင်းပြချက်မျိုးမျှလောက်နှင့်သာ ပြဖြစ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဆရာဝန်က လည်း ကောင်းနိုးရာရာ အားဆေးလေးတွေတိုက်၊ ဘာတိုက်နှင့် ထိထိ ရောက်ရောက်စစ်ဆေးစမ်းသပ် မပြုမိခဲ့ပါ။

ခုမှသာ ဒေါ်ဖြူသဲရဲ့ ရုပ်သွင်ဟာ မနှစ်ကနဲ့မတူအောင် ပိန်ချိုး ချောင်ကျကာ အသားတွေပါ ညိုခြောက်လျက် ခြေတွေလက်တွေ ဖော တဲ့အခါ ဖော၊ မောတဲ့အခါ မောနှင့် ဗိုက် ခပ်ဖောင်းဖောင်းဖြစ်ကာ အတော်သံသယဝင်စရာကောင်းလာမှ ဦးမိုးညိုက ဇွတ်မရမကပင် ရောဂါရှာဖွေရေး သမားတော်ကြီးတစ်ဦးဆီ ခေါ်သွားတော့တာ။

ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ်သာဆိုလျှင်တော့ ဒီလောက်စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ခေါင်းဆုံးခြေဆုံး စစ်ဆေးရောဂါရှာတာမျိုး လုပ်ဖြစ်မှာပင်မဟုတ်။ သေ စရာရှိ လုံးပါးပါးပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း တရိရိသေသွားတော့မှာပင်။ ခု တော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးရုံလည်းတက်ခိုင်းခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ဝေဒနာဟာ မ သက်သာဘဲ တတိတိသာတိုးလာတာ ကိုယ်တိုင်ခံစားရ၍ အသိဆုံးပါပဲ။

အသည်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာဆိုတာကိုသာ သိရပေမယ့်၊ ဘယ်သူ့မှဖွင့် မပြောပေမယ့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငါ ကင်ဆာ ဆိုတာဖြစ်နေသလား မသိ ဘူးရယ်လို့ အလိုအလျောက် ထင်မိသည်။ သူ့ရဲ့ Day nurse, Night nurse နှစ်ယောက်စလုံးကို “ ကျွန်မ ကင်ဆာများဖြစ်နေသလား ” ရယ် လို့မေးကြည့်တော့ “ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ် ” လို့ သင်ထားသည် ထင်ရအောင် ညီတူဖြေကြပေမယ့် ရိုးသားသော ကရင်တိုင်းရင်သူ

ဆရာမလေးတွေဖြစ်၍ မျက်နှာလေးတွေ စိတ်မကောင်းသလို ပျက်သွား တတ်တာကိုလည်း ရိပ်မိနေပါသည်။

ဆိုးတာက ကိုယ့်ရဲ့ခွတင်ခြေရင်းက Chart ကို ကိုယ်ကြည့်ခွင့်မရ ခြင်းပင်။ ကြည့်ခွင့်မရတာကိုက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးရောဂါမို့ပဲဆိုတာ သိသာ စေသည်။ Chart ကိုသာကြည့်ခွင့်ရလျှင် ဆေးပညာအသုံးအနှုန်း အခေါ် အဝေါ်တွေ အကျွမ်းဝင်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်အထိ ရောက်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ ခန့်မှန်းခြေတော့ သိနိုင်မည်ပင်။

ဥပမာ . . CA ဆိုတဲ့ စာလုံးမျိုးတွေ့ရပြီဆိုရင် ကင်ဆာပဲ ဆိုတာ လောက်တော့ ကြားဖူး နားဝ ဗဟုသုတရှိသည်။ အချက်ချက်တို့ကြောင့် ကိုယ့်ရောဂါဟာ အနှေးနဲ့အမြန်သာကွာပြီး မျှော်လင့်ချက် သိပ်မရှိနိုင်သ ည့် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရောဂါဆိုတာကို အလိုလိုပင် သိနေပါပြီ။

ဒါကိုသိနေမိတဲ့အခါ သေရမှာကိုထူး၍ မတုန်လှုပ်ပါ။ သမီးလေးကို ခွဲသွားနိုင်ဖို့ စိတ်မမွေးနိုင်ပေမယ့် စိတ်မချလောက်အောင်လည်း နောက် ဆံမငင်ပါ။ သမီးရဲ့ဖေဖေ ဦးမိုးညိုကို ကြည်ညိုလေးစားစွာ ဒေါ်ဖြူသဲက စိတ်ချပါသည်။ သမီးကို မျက်နှာအညှိုးခံမှာမဟုတ်။ အနိမ့်ကျခံမှာ မဟုတ်။ စိတ်ဆင်းရဲစေမှာမဟုတ် ဆိုတာကို ယုံကြည်သေချာသည်။

ဒါ့အပြင် သမီးရဲ့ချစ်သူ မောင်နိုင်ရန်။

လိမ္မာသောသမီးလေးက အိမ်ကိုအသိပေး တင်ပြရွေးချယ်ထားခဲ့သ ည့် သမီးရဲ့ချစ်သူ နိုင်ရန်ဟာ သမီး အဆွေးကို အင်မတန်ချစ်ရှာ ပါသည်။ လူကောင်းလည်း လူကောင်းကလေး။ လူကြီးသူမလည်း ရိုသေသိတတ်သူ၊ သူ့အဖေပိုင် ကုမ္ပဏီမှာလည်း အလုပ်ဝင်လုပ်နေ၍ အရည်အချင်းရှိသူ။

ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှုကတော့ လိုတာထက်ပင် ပိုပါသေးသည်။ နိုင်ရန်

အဖေဟာ နာမည်ကျော်ကြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ လုပ်သမျှ အောင်မြင်မြတ်စွန်းကာ စီးပွားတွေ ဒီရေအလား တရိပ်ရိပ် သာ တိုးနေတဲ့သူ။ နိုင်ရန်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား။ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော သူဌေးတွေပေမယ့် မောက်မောက်မာမာလည်း မရှိ။

နိုင်ရန်အိမ်က အလှူပွဲတစ်ခုကို သားအမိနှစ်ဦးသွားဖူးပြီးဖြစ်၍ နိုင် ရန်အမေရဲ့ပျူငှာ ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုလက်သင့်ခံနိုင်မှုကိုလည်း သိခဲ့ရပြီး ပြီ။ အတိအလင်း စကားမပြောကြရသေးသည့်တိုင် နှစ်ဖက်စလုံး ကျေနပ်ကြည်ဖြူပြီးသား။

နောက်ဆုံး . . နိုင်ရန်နဲ့လွဲဦးတော့ . . ကိုယ်တို့မိသားစု ကိုယ်တိုင် ဟာလည်း ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့မှ မဟုတ်တာ။ အိမ်ထောင်ဦးတုန်းက ရုန်းကန်ခဲ့ရ ပေမယ့် အခုတော့ ဦးမိုးညိုဟာ စာရင်းကိုင်ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်နိုင်ကာ ကုမ္ပဏီကြီးများ၊ စက်ရုံကြီးများ၊ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများ၊ ဟိုတယ်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ စသည့် ဖောက်သည်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ အတော်များများရဲ့ စာရင်းကိုင်၊ စာရင်းစစ်၊ စာရင်းအင်း အကြံပေးအဖြစ် ဝင်ငွေများစွာ ရရှိအောင်မြင် နေသူပါ။

စိတ်မချစရာတော့ ဘယ်ဘက်ကမှမရှိ။ မိသားစုကို ခွဲခွာရမည့် အတွက်သာ ကြေကွဲဆိုနှင့်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ . . အသက်ရှင်နေရတော့ ကော . . သူမ ပျော်တာမို့လား။ စိတ်ညစ်စရာဘာမှမရှိသော မိသားစု သိုက်မြိုအတွင်း စိတ်မညစ်ရတာသာရှိလျက် မပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာကတော့ သမီး တစ်သက်ရှိပြီလေ။

အသက်လေးဆယ်ရှိမှ ရူးရူးနှမ်းနှမ်း ကဗျာဆန်စကားပြောသည်ပဲ ဝေဖန်ချင်ဝေဖန်၊ ဒေါ်ဖြူသဲရဲ့အသည်းနှလုံးဟာ သမီးတစ်သက်

ကွဲအက်ကြေပြုန်း သေဆုံးခဲ့တာမို့ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ အသည်းနှလုံး ကွဲအက်ကြေပြုန်း သေဆုံးသွားကတည်းက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုတာကို မခံစားခဲ့ရတော့တာ။ လူမသေသော်လည်း ခံစားချက်တို့သေခဲ့ပြီမို့ သမီးသာလောကမှာ ရှိမလာခဲ့လျှင် ခပ်စောစောကတည်းကပင် သေချင်နေတဲ့သူပါ။

လောကမှာ စိတ်မဆင်းရဲတိုင်းလည်း စိတ်ချမ်းသာခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိတ်မညစ်ရဲတိုင်းလည်း ပျော်ရွှင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဒီလိုဘဝမှာ အခုသေချင်လည်း သေသွားပါစေ။ သမီးလေး ကြေကွဲတမ်းတ ကျန်ရစ်မှာ တစ်ခုကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ တွေးမပူပါ။ မကြောင့်ကြပါတည်း။

“ ကဲ . . သမီး . . သမီး ဗိုက်ဆာရောပေါ့။ မောင်နိုင်ရန်လည်း ဗိုက်ဆာရောပေါ့ကွယ်။ မောင်နိုင်ရန်က သမီးကို ပြန်ပို့မှာမဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . ပို့မှာပါ အန်တီ ”

“ ဒါဖြင့် သမီးနဲ့ ဒေါ်အေးမြ ပြန်နှင့်ကြ ”

“ မေမေကလည်း . . . ”

“ သွားပါ သမီးရယ် . . အိမ်ကျ ထမင်းစား၊ ရေမိုးချိုး၊ နားလိုက်၊ မနက်လည်း ရုံးမသွားခင် တစ်ခေါက်ဝင်နေသေးတာပဲဟာ၊ မေမေလည်း နားချင်တယ် ”

“ မေမေ ထိုင်စကားပြောရတာ မောနေလို့လားဟင်၊ မေမေ အိပ်နေပါ . . အဆွေး ဘေးမှာငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ့မယ်။ စကားမပြောတော့ဘူး ”

“ နားချင်တာလည်း အမှန်ပဲ၊ သမီးက ဘယ်လိုပြောပြော သမီးရော မောင်နိုင်ရန်ကော ရှိနေရက်နဲ့တော့ ဘယ်နောက်ဆံတင်းတင်း အိပ်လိုက်နိုင်မလဲကွယ်၊ ရှိနေသမျှတော့ စကားပြောချင်နေဦးမှာ ”

အဆွေးခမျာ စောဒကမတက်နိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။
မေမေ နားချင်နေလျက် အဆွေးတို့ရှိ၍ စိတ်မဖြောင့်ဘူးဆိုတော့လည်း
မေမေနားရဖို့သာ ဦးစားပေးလိုသည်။

“ ဒါဖြင့်တော့လည်း အဆွေး ပြန်ပျံ့မယ် မေမေရယ် ”

“ အေး . . ပြန်ပါ သမီးရယ်၊ မေမေရော သမီးရော . . နားရတာပေါ့ ”

အကြာကြီး သံသရာခရီးမှာ အပြီးခွဲရခါနီးမှ သမီးနှင့်အချိန်ပြည့် တ
ကပ်ကပ် တတွဲတွဲ မနေလိုပါ။ ကိုယ့်အတွက်ကိစ္စမရှိဘဲ သမီးနှလုံးသား
မှာ ဒဏ်ရာပိုကြီးကြီး ကျန်ရစ်မှာ။ တတ်နိုင်သမျှ တစ်နေ့တွေ့ချိန်ကို
နာရီနည်းနည်းချင်း လျှော့ကာ လျှော့ကာ ခွဲခွာရခြင်း၌ သမီးအကျင့်ရ
စေလိုပါသည်။

ဒါကြောင့် ညစောင့်အိပ်ဖို့ပင် သမီးကို ခွင့်မပြုခဲ့။ တစ်နေ့တာမှာ အ
မေ့နေ့တွေ့ရချိန် နည်းလေ ကောင်းလေ။ အပြီးခွဲခွာရတဲ့အခါ ပို၍ ဖြေသိ
မ့်နေတတ်မည်ထင်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်းမှာပင် သမီး
မတွေ့မမြင်ရစေလိုပါ။ တတ်နိုင်သမျှ အမေကို သက်သောင့်သက်သာ
သမီးခွဲခွာနိုင်စေချင်တာ။

“ သမီးနက်ဖြန်လာရင် မေမေအတွက် ဆွယ်တာယူခဲ့ပါဦး။ ဒီမှာ အဲ
ကွန်းနဲ့ဆိုတော့ နည်းနည်းအေးတယ် ”

“ ဆွယ်တာနှစ်ထည် ဒီမှာပို့ပေးထားတယ်လေ မေမေ ”

ဒေါ်ဖြူသဲမျက်နှာက တစ်မျိုးကလေးဖြစ်သွားရကာ . . .

“ ဒါပေမဲ့ . . ပိုးခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ မီးခိုးနဲ့နီညိုစင်းပွပွကလေး ယူခဲ့
ပါဦး၊ အဲဒါလေးက ချောင်ချိုပြီး ပိုနွေးသလားလို့ ”

အဆွေးက မေမေကိုစိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းသာညိတ်လိုက်ပါသည်။

နည်းနည်းကလေး အေးတိုင်း၊ သရိုးသရီနာဖျားတိုင်း အမြဲတမ်း တစ်ပွေ့ပွေ့တစ်ပိုက်ပိုက်နှင့် မချွတ်ချင်သလောက် မေမေစွဲလမ်းတဲ့ ဆွယ်တာအဟောင်းကလေး၊ မေမေ နှစ်သက်မြတ်နိုးမှုကို ဖေဖေရော အဆွေးပါ သတိပြုမိတဲ့ထိဖြစ်ရတဲ့ ဆွယ်တာဟောင်းလေးကို မေမေက မှာနေတာ။

“ သားရေ . . ဖုန်းပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးပဲနော် ”

“ မလိုပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဘာမှအပန်းကြီးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ”

“ မေမေ ညကျ ဘယ်နှနာရီ အိပ်ပြီလဲ၊ အဆွေး ဖုန်းတစ်ခေါက် ဆက်လိုက်မယ်နော် ”

“ ဆက်ကြည့်လေ သမီး၊ မေမေက အိပ်ချိန်မမှန်ပါဘူး၊ မေမေ အိပ်သွားတော့လည်း ဆရာမနဲ့ပြောပေါ့ ”

အဆွေးက မျက်ရည်ဝဲသွားပြီး . . .

“ ဘာစကားမှ ပြောဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ အိပ်ခါနီး ဝှဒ်နိုက် လုပ်ချင်တာပါ၊ ဒါဖြင့် မေမေဆက်လိုက်နော် ဆရာမကို ခေါ်ခိုင်းလေ ”

“ အေး . . အေး . . ကိုးနာရီလောက် မေမေ ဆက်လိုက်မယ်လေ၊ နော် . . သမီး ”

အဆွေးနှင့်မေမေ ပြန်ကာနီး အပြန်အလှန်ဖက်ကာ တစ်ယောက်ပါး တစ်ယောက် မွှေးရှိုက် နှုတ်ဆက်သည်။ အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့် အဆွေးပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးပြိုကျလာရတော့သည်သာ။

“ အဆွေး ”

နိုင်ရန်က သူပါ မချီသလို ခပ်ညည်းညည်း ရေရွတ်သတိပေးသည်။ အဆွေးမျက်ရည်ကျလျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ကူးစက်ခံစားကြေကွဲ တတ်သည့် ချစ်သူဆိုတာသိ၍ အဆွေးက မငိုမိအောင် ကျိတ်ကာ အပြန် ကားပေါ်မှာ ငေးငြိမ်ကာ ပါလာပါသည်။ ညအိပ်ရာထဲကျမှပဲ တစ်ယောက်တည်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုပါတော့မည်။

ဖေဖေလည်း ကျိတ်ငိုချင် ငိုမှာပဲ။

မေမေလည်း ဆေးရုံမှာ တိတ်တိတ်လေး မျက်ရည်ကျချင် ကျမှာပဲ။

အဆွေးတို့ထံမှ အပြီးတိုင် ခွဲခွာသွားရတော့မည်ဖြစ်သော မေမေ့ အတွက် နောက်ဆုံးအနေနှင့် အဆွေး ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်မလဲ။ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်မလဲ။ ဘယ်လိုအပြုအမူ၊ ဘယ်လိုပေးဆပ်မှု ဟာ မေမေ အသက်ရှင်စဉ်အတွင်း အထိရောက်ဆုံးဖြစ်နိုင်မလဲ။ အဆွေး သိချင်လှပါဘိ။

“ မေမေ့ကိုကြည့်ရတာ အဆွေးနဲ့ရန်ရဲ့ချစ်သူအဖြစ်ကို ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာကြီးလိုလိုပဲနော် ရန် ”

အဆွေးက ရုတ်တရက်ပြောလိုက်၍ နိုင်ရန်က . . .

“ ဝမ်းသာတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား . . အဆွေးရဲ့ ”

“ ဝမ်းနည်းတာလည်း ပါသလိုပဲနော် ရန်၊ ချစ်သူချင်းပေါင်းရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်ကံ မဟုတ်ဘူး . . ကုသိုလ်ကံကောင်းတာတို့ ဘာတို့ ပြောနေတော့ အဆွေး တစ်ခုခုတွေးမိတယ် ”

“ ဘာလည်း အဆွေးရဲ့ ”

“ မေမေ့မှာ ငယ်ငယ်က ချစ်သူရှိခဲ့ဖူး . . ချစ်သူနဲ့ကွဲခဲ့ဖူးလား မသိ ဘူးနော် ”

“ ဟင် . . အဆွေးကလည်း ဇာတ်လမ်းဆင် တွေးနေပြန်ပြီ ”

“ မေမေနဲ့ဖေဖေက ဘေးဘီက လူကြီးသူမတွေ စပ်ဟပ်ပေးစားလို့ ယူခဲ့ရတာတဲ့ ရန်ရဲ့၊ ဖေဖေကသာ မေမေ့ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာတဲ့၊ မေမေက ဖေဖေ့ကိုချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ . . ဖေဖေက ပြောတယ် ရန် ”

နိုင်ရန်က ပြုံးရင်း အဆွေးခေါင်းကလေးကို တစ်ချက် အသာပုတ် လိုက်ကာ . . .

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒါကို ခုချိန်မျိုးမှာ နောက်တစ်မျိုး ခေါင်းရှုပ် ခံပြီး စဉ်းစားနေစရာလား အဆွေးရဲ့ ”

“ အလိုလိုစဉ်းစားမိတာပဲ ရန်၊ မေမေဟာ ချစ်သူနဲ့ကွဲခဲ့ဖူးပုံရတယ် ”

“ ကွဲတော့ကောကွာ အဆွေး ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေမှတော့ ဒီ ကိစ္စဟာလည်း အန်တီဆီမှာ မှေးမှိန်ရောပေါ့ အဆွေးရဲ့ ”

“ မှေးမှိန်ပုံ မရသေးဘူး ရန်၊ မေမေဟာ တစ်သက်လုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဘယ်တုန်းက ပျော်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ရန်ကမှ သေချာမသိ တာ ”

“ ဪ . . အဆွေးရယ်၊ ဘာတွေများ ဒီအချိန်မှာ စိတ်ကူးပေါက်နေ ရတာလဲ ”

နိုင်ရန်အမေးကို အဆွေးက နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။ အတွေးဆို တာ သူ့ဘာသာ တရစပ် ပြေးနေတတ်တာ။ ဇွတ်မတွေးမိအောင် အတွေးကို ချုပ်နှောင်ထိတ်တုံးခတ်ထားလို့မှ မရတာ။ ခုဆိုရင်ပဲ မေမေ စွဲလမ်းမြတ်နိုးနှစ်သက်ရတဲ့ ဆွယ်တာလေးဟာ ဘာအထိမ်းအမှတ် ရှိ ဖူးသလဲလို့ တွေးနေမိပြန်ပြီ။ အင်မတန်မှကို ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်တဲ့

ဆွယ်တာလေးကို အိမ်မှာတင်မဟုတ်ဘဲ ဆေးရုံထိတောင် တမ်းတမ်းတ
တ တောင်းယူတယ်ဆိုတော့ အဆွေး အံ့အားသင့်မိတာပင်။

*